

ושלומית - כשמה

(מתוך מכתב שנשלח למשפ' זליקוביץ' ע"י מרב גולד, חברה).

"רבן שמעון בן גמליאל אומר: על שלשה דברים העולם עומד (קיים) על הדין ועל האמת ועל השלום". אחד מעמודי הקיום עליהם נשען העולם הוא השלום. שלום בין איש לאיש, שלום בין איש לעצמו, שלום בין איש לאלקיו.

שלומית היתה עבורי סמל שלום. שלום שבין איש לאיש, שבינה לבין עצמה ובינה לבין הקב"ה. בחיוכה, בדרך דבורה, באופן הילוכה ובדרך קבלתה את הבריות - הרבתה שלום בינינו. היתה בה היכולת להגיע אל כל אדם ולקבל את כל האדם בסבר פנים יפות. היתה בה היכולת לדבר עם כל אחד ואחד בשפתו, בדרך בה יבין. ואם היו פה ושם גילויים של חוסר הבנה, היתה שלומית דנה את כל האדם לכף זכות - את כל האדם - כמפורש שם בפרקי אבות, את האדם כולו, בכללותו, שאף שבדבר מסויים אינו מתנהג כשורה, יש בו סגולות אחרות ומידות טובות.

שלומית. באיזו כמיהה תהיתי בשלוותך. כמה רציתי לדבוק במידתך זו, בשלמות שבך, בנחת שאת מפיצה לכל עבר ברוגע, במתינות. בנתינת ההרגשה שלדברים יש סדר וזמן וכל דבר יש לעשות בעיתו ואת פעימות הזמן אין להחיש. מופלא בעיני היה השעון הפנימי שלך שנתן לך את הכוח להיות עצמך. לא לעשות בגלל שכולם, אלא לעשות מתוך ההכרה הפנימית שלך את עיתותייך.

ודבקוּתך בקב"ה היתה גם היא בדרך המאוד מיוחדת לך. דרך אהבת הבריות, דרך אהבת הברואים, באמונה תמימה וישרה. "איזו היא דרך שיבור לו האדם כל שהיא תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם".

זכות גדולה נפלה בחלקנו להכיר את שלומית וללמוד מן השלום שבה. שלום זה חי בתוכנו. כל אחד מאיתנו נושא ממנו בלבבו, וכל אחד, בדרכו, הופכו לנחלתו האישית. זו את שלומית, שלומית שבנו.

"לכל איש יש שם/ שנתן לו אלהיו/ ונתנו לו אביו ואמו..."

(זלדה). ושלומית כשמה. אשה של שלום, אוהבת שלום ורודפת שלום ומלך שהשלום שלו ירפא וינחם ונראה בנחמה.

פעוטות ופרחים סביב לה (דברים שנאמרו ביום השלושים ע"י בת שבע טל, חברת עין הנציב)

שלומית התחילה לעבוד בפעוטון ללא כל נסיון קודם בטיפול בילדים - מלבד אחיותיה בבית כמובן - אך מיד הורגש שיש לה גישה מיוחדת לילדים, אהבה עד אין קץ, סבלנות וסקרנות לגילויים החדשים של הילדים וגם למתחולל בנפשם פנימה. רצון לדעת ולחקור את המניעים להתנהגות הילדים; ומעל לכל - רחש של כבוד אליהם. אלו עיקרי העיקרים והבסיס לעבודתה של המטפלת בגיל הרך ורוב המטפלות רוכשות אותם רק עם הזמן, עם נסיון החיים ועם לימודים עיוניים; אבל אצל שלומית הדברים פשוט היו חלק בלתי נפרד ממנה, מאישיותה ולא היתה צריכה לקבל אותם מן החוץ. זה נתן לי, כמטפלת, הזדמנות לחלק איתה את העבודה שווה בשווה; גם בהתייעצות, התלבטות משותפת וגם בביצוע וביישום של הדברים.

תמיד היו לה רעיונות ודרך מחשבה מיוחדת ומקורית שזו היתה ממש חוויה לשוחח ולהתייעץ איתה. כאשר התלבטתי האם להתחיל להושיב את הילדים על הסיר, אולי עוד מוקדם מידי, דברנו על כך והיא בצורה הכנה ביותר אמרה: "אם הילדים מבקשים אז צריך לתת להם". ללא שיקולים של כדאיות אישית ושל נוחות. הילד הוא במרכז והיא נמצאת רק בתפקיד של גנן המשקה, מדשן, תומך ומטפח. ושלומית ידעה גם לקטוף את הפירות. ידעה להינות מכל צעד חדש, מכל מילה חדשה שיצאה מפי הקטנים. כל הישג והצלחה של הילדים גרמו לה שמחה ואושר כאילו היו הישגיה שלה - והם באמת היו שלה.

שלומית עדיין איתנו בפעוטון. גם בדברים שנתנה לנו וגם בחלל הגדול שהותירה...

עם כל פתיחת מגרה צץ ומתגלה עוד פתק בכתב ידה. כל פרצוף מתוק מזכיר את החיוך שהיה שמור רק בשבילו ואת הכינוי שהיה לה במיוחד עבורו; כל ילד בשבילה היה עילם ומלואו. וכמה חסרה לי העגלה עליה היתה עורכת את ארוחת הבוקר בטוב טעם. הבגדים אותם היתה מלטפת ומסדרת בקפידה בארונות ובתאים. הדלתות והחלונות אשר פתחה בבוקר לרווחה כאזמרת ומזמינה: בואו, ברוכים

הבאים.

כל דבר שעשתה, ויהי הדבר הקטן והשגרתי ביותר, עשתה עם כל הלב עם המון אהבה והטביעה בו את חותמה.

תקופת ההריון שלה לא היתה קלה עבורה. פעמים רבות לא חשה בטוב ונאלצה ללכת לביתה לנוח. היו ימים שניסיתי בכוח לשלוח אותה אך היא בשלה, עקשנית ואינה מוותרת: "אשכב קצת על הרצפה וזה יעבור". מסירותה הרבה לעבודה גרמה לכך שתהרהר האם לא כדאי שתלך לעבוד במקום אחר כי לא הרגישה נוח שצריכה להעדר לעיתים קרובות; אך אני סרבתי אפילו לשקול אפשרות כזאת. לעבוד בלי שלומית!?

שלומית ינקה את שמחת החיים מכל אגל טל, מכל עלה חדש, היא נשמה מלוא ריאותיה את אויר הבוקר הנקי וליבה רחב למשמע ציוץ הצפורים. היתה יכולה לשבת עם ששת הזאטוטים על פיסת דשא ולהינות מהמגע הקרוב עם הטבע. לא אשכח איך לאחר שבקשתי ממנה להתחיל לעבוד בשעה יותר מוקדמת בבוקר, באה אלי והודתה לי על שזיכיתי אותה לראות את העולם בהתהוותו עם זריחת השמש וציוץ הצפורים... וכך גם הוספתי לכרטיס הברכה לכבוד יום הולדתה: "לשלומית שאוהבת את זריחת השמש וציוץ הצפורים".

שלומית לא הספיקה לרכוש הרבה חברות בקיבוץ. גם בגלל הזמן הקצר, אך גם בגלל שחיפשה חברות איכותיות. לא כל אחת התאימה להיות לה חברה. והיא בטאה זאת לא אחת בשיחות שהיו לי עימה. לעומת זאת זכתה להרבה מחמאות מחברים שהיו באים אלי ומתפעלים לפני על מאור פניה ועל הליכותיה הנאות... אבל אולי הסיבה העיקרית היתה שהיה לה כבר חבר לחיים. היה לה את נדב. ונדב היה עבורה כל עולמה. נדב היה בא לבקרה יום יום בפעוטון, וגם הוא היה שייך לפעוטון שלנו. "נדב של שלומית" - כך נקרא בפי הטף. שלומית שיתפה את נדב בחוויותיה מהפעוטון ואף היתה מספרת לנו מה נדב אמר וכיצד הגיב על מקרה זה או אחר. היא פשוט לא נזקקה לדבר זולת נדב. נדב וביתה הקטן; כל זמן פנוי שהיה לה ניצלה להיות בבית, לנקות, לסדר, להוסיף ולייפות. גם עם הוריו של נדב, לאה ויהודה, יצרה קשר חם והדוק. לאה לא פסקה לדבר בשבחה בכל הזדמנות והיתה גאה שזאת היא כלתה.

"שתלתם ניגונים בי אימי ואבי..." - זה השיר שכל כך אהבה. אינני יודעת מדוע, אך אני יודעת שאתם - אימה ואביה - שתלתם בה ניגונים. ניגונים ערכים ומיוחדים, ולכל הזדמנות התאימה ניגון אחר. בכל דבר שאמרה, אם בשטח החינוך, התרבות, תורה או הלכה - תמיד הצטייר מאחורי הדברים הבית. בית אביה ואימה, אחיה, אחיותיה ובני ביתם. ניתן היה לחוש שהיא יצאה מביתה עם הרבה צידה לדרך אל החיים.

שורשיה היו עמוקים וחדורים היטב באדמת בית הוריה וגרמו לה לבטים רבים, כאשר שאלה את עצמה אם במקום כמו עין הנצי"ב, רחוק מביתה, תוכל לבנות בית משלה כדוגמת בית הוריה. עולמם של תורה ומצוות היו מימד מאד חשוב ומיוחד במרכיבי אישיותה. האמונה היתה בתוך ליבה פנימה. הקפידה על קלה כחמורה. הזמן, ככל שיהיה חזק, לא יוכל להשקיט את הכל ואולי מוטב כך. את השארת למשפחתך את ישראל הקטן והוא לא יתן להשקיט את הכל, לא יתן להשכיח. ואנחנו נזכור אותך, שלומית, אהבתנו. יהי זכרך ברוך.